

Câmpia făgăduită, vise

Petre Ioan Cretu

câtă uimire este în aburul ce se ridică din câmpie
în diminețile cu rouă eu cel venit din munte în bejenie
în genunchi bolborosind rugăciuni de taină

și ploi și fum prin vene se înalță ca un glob de lumină
lanuri întregi de maci urcă în morile din vis
în morile cu lanț, în morile de vânt se macină iluzii
- visul unu: am semănat în neștire hectare întregi de maci să ne înflorim

câtă lumină se tot îngroapă la rădăcina firului de grâu
și urcă ea în spic până se face pâine
bobul de aur rotund ce șoptă aburindă
hrană pentru îngeri și duhul din lumină
se răsturnau legile firii de-a valma până se făcea haos
și carnea-mi sângera și-mi picura a durere și țipăt
și-mi picura a moarte și a nemoarte din câmpii
- visul doi: femeia copac cu părul ramuri și păsări frunze cu ochii fântâni

cumpăna fântânii din câmp uitată dreaptă
o înălțam arzând în cer ca pe o lumânare
e întuneric searbăd și nici nu știam
ce mai gândește prunul urcat pe deal de spaimă
sau luna pripășită în gard
ce își caută lumina în plânsul dezmiardat
- visul trei: din când în când mai plouă ceară și mir peste sat

Și ne cădea un soare în flăcări peste ochi
pe frunte ne însemna ninsori de păsări arătări
fecioare în minijup, țărani în frac peste ȋtari
uf, de-ai știi că dorm sub focuri fără de număr oștiri cerești
chiar lângă noi, bărbații cei lepădați din stele
vajnicii soldați ai câmpiei, străjerii ei de fier
cu zale de porumbi și încălțați cu cer
- visul patru: noi respirăm lichid în somn și luna sângerie se scurge-n pat